

2 **Cena Numeru**
centy w Krakowie i Podgórzu:
3 centy na prowincyi.

PRENUMERATA

miejsca w Krakowie i Podgórzu: z dostawą do domu 1 K. 50 h.; na prowincyi z przesyłką pocztową 1 Kor. 50 hal. — Prenumerata za granicą 1 mk. 50 L. 2 h. 1 m.
POJEDYNCZE EGZEMPLARZE NABYWAĆ MOŻNA WE WSZYSTKICH AGENCYACH PISM I NA WSZYSTKICH DWORCACH KOLEJOWYCH

Nowiny
Dziennik niezawisły demokratyczny ilustrowany.

Redakcja i Administracja „Nowiny”: Kraków, Rynek gł. L. 8, Tel. 627, kied. ktor przyjmują od godziny 11 do 12 w południe. — Ekspedycja „Nowiny” w drukarni Rynek gł. L. 8.

REDAKTOR NACZELNY:
LUDWIK SZCZEPAŃSKI.

Wiadomości ustnie, telefonicznie i listownie przyjmuje Redakcja (Tel. 627) od godziny 9 rano do godziny 7 wieczorem w biurze Rynek gł. L. 8, i p. Rekopisów nie zwraca się.

„NOWINY” wychodzą codziennie wieczorem o godzinie 5-tej. — Cena numeru 2 centy w Krakowie, 3 centy na prowincyi.

Prosimy odnowić prenumeratę!

Prenumerata miesieczna w Krakowie i Podgórzu: 1 kor. (z odnośnem do domu 1 K. 50), **na prowincyi 1 kor. 50 hal.**

Interpelacya posłów polskich w delegacyach.

Piszę nam z powołanej strony:

Exposé p. ministra spr. zagr. wywołało u nas niesmierne zdumienie. Sławi o dyplomacyi, której idzie o zwiększenie rękoma, i sąpowiatających narodom porażenie się bez przyczyny na drodze moralnego i materialnego postępu. Nie chce się widzieć usom wierzyć. Czyli Wiedeń znajduje się na jakiej osobności wypie, albo na jakiej? Jaki, wszakże o miedze dręją się bezprawia, gwałty, a w sposób tak cyniczny, jakiego historia jeszcze nie razusa, bo w formie ustawy; a pan minister nie o tem nie wie, przeciwnie, sławi ewangelicznie rejmami rannymi narodom ich owadji Ekscełencyi, *c'est trop fort*. Ekscełencyi, powalmy sobie tutaj publicznie stwierdzić, że my poddać anstacyi, my, którzy jesteśmy czynnikami państwowym (staatsbehaltend) jesteśmy ofiarą gwałtów i bezprawia. Albowiem wszystko to, czego się Prusy i Niemcy dopuszczają, są na nas, na naszych ojców i matki, na braci, słoty i dzieci nasze, bo my jesteśmy nie mi trzech zabobów jednym, niepodzielnym polskim narodem. Dlatego też gwałty i bezprawia pruskie porażają aż do głębi największy w Austrii kraj, Galicyę Ekscełencyi bar. Aehrenthal jednak raczy o tem nie wiedzieć. Tuż chyba ślepotą i głuchotą zajęty na Ballplatzu w Wiedniu, że nie widzi i nie słyszy jak pruski zbrodniarz podnosi podstawy bytu każdego państwa i społeczeństwa: własność i język.

Powiedział już w relacyonach p. m. br. Beck, że są to wewnętrzne sprawy Prus. Twierdzenie to jest wrót nierząd; ale my nie chcemy uduktwać tej strony sprawy. Delegacyi polskiej powinniśmy skierować interpelacyę wprost i wyłączenie do austro węg. ministra spraw zagranicznych w sprawie ścisła austriackiej.

Prawa całego narodu polskiego, więc i prawa tej jego części, która do Austrii przynależna została, są gwarantowane traktatem międzynarodowym z roku 1815, na którym znajduje się także podpis Austrii. Traktat ten, o ile się odnosi do międzynarodowej gwarancji praw narodu polskiego, nie został nigdy złamany, ani wypowiedziany.

Numer „Nowiny” kosztuje w Krakowie i w Podgórzu 2 centy, na prowincyi 3 centy.

Każdy prenumerator „Nowiny”, który pozyska nam 5 abonentów (i prześle za nich prenumeratę) będzie przez miesiąc otrzymywał „NOWINY” bezpłatnie.

ny. Że traktat ten bywa gwałcony, przez to jednak mos jego prawa naruszoną być nie może. Bo przecież analogicznie lubo mordera morduje, a złodziej kradnie, przez to mos chwytanego koczku karnego w żadnem państwie obalona być nie może. Ta zachodzi tylko różnica, że dla koczku karnego są organa wykonawcze, a dla traktatu międzynarodowego ich nie ma, chociaż bar. Aehrenthal tak sławi wielkość dyplomacyi.

Delegaci Koła polskiego, czynnik: państwowego w Austrii, ograniczyć się winni na razie na dwa pytania: 1) żądaj jasnej, niedwuznacznej odpowiedzi:

1) Powołany naród polski uznaje za pożądaną i potrzebny fakt, że prawa narodu polskiego posiada, jako wspólne europejskie kwestyi, pod międzynarodową gwarancję państw, przeto zapytujemy, czy minister austro-węgierski usom gwarancję w traktacie r. 1815 zawartą, jako prawnie obowiązującą?

2) Czy minister spraw sewn. uznaje za potrzebne w interesie Austrii, jako władzącej na znacnym obszarze ziem polskich, a na traktacie z r. 1815 podpisanej — porozumieć się z innemi współpodpisaniemi państwami, a zwłaszcza z Francją, z Anglią i z Rosją, że do mocy obowiązującej traktatu z r. 1815 w odniesieniu do gwarantowanych praw narodu polskiego?

Delegacyi polskiej nie muszę więc, — lubo i do tego miałby prawo — domagać się jakiegokolwiek interwencyi u fatalnego dla Austrii niemieckiego alianta, ale winni zapytać się o stanowisko Austrii w ważnej i żywej sprawie między-narodowej, znaczenia. Idzie o zasadnicze postawienie kwestyi.

Czy postawie nasi w delegacyach z taką wystąpił interpelacyę, tego jeszcze nie wiemy, lecz oczekujemy, że się to stanie.

Odpowiedź nastąpić musi, a z niej wynikną dalsze, logiczne następstwa.

Niemcy o wywłaszczeniu.

W ostatnich dniach pojawiło się at pięć brosur, napływających przez Niemców poznających w sprawie wywłaszczenia.

Zwrócić głównie uwagę na brosurę p. Landersteina *der Ostmark*, protest zbiorowy byłowatell w Chojnickim.

Warysę potępiają z gruntu projekt wywłaszczenia i przewidują ruinę rolnictwa i interesów rolników niemieckich na Wschodzie. W ich głosach cichywa się już nie przestręga pod adresem rządu pruskiego, nie lek z powodu odpowiadającej przyszłości, ale wrót gwałtowny krzyk i jęk.

Wynajmują dla ogółu naszych Czytelników i tych pięciu brosur niemieckich główne myśli i zdę:

1) Zarzuty cyniczne przez ministra i hakatyś Polakom, że myślą o rewolucyi i odwracaniu się od państwa, że niezgodne z prawdą. Społeczeństwo polskie rozumie bardzo dobrze. Na ogół jest ono spokojne, spełnia prawidłowo obowiązki względem państwa i stanowi dla niego bardzo pożyteczny element.

2) Rząd pruski nie ma żadnego wyobrażenia o stosunkach w obu prowincjach. Został w pole wywidzany przez „borychty” awych urzędników i znajduje się obecnie z całą polityką polską — w matni (Sackgasse). Żąda wywłaszczenia tylko dla tego, żeby raczywiście kłęk kolonizacyi są domi. Żalzywo „borychty” uważają dla rządu krajowe, karyzowane, który na kwestyi polskiej chcą zarobić i potem wydęść się z wachodnich prowincyi. Jak Bułow nie zna niemieckich stosunków, ustępuje — „naganiad” ludzi do paragrafów, samist układać paragrafy podług lidu.

3) Komisja kolonizacyjna zakazywała się 20-letnią pracę bankrutem. Memorjał rządowy o tej 30-letniej pracy jest zagmatwany, ułotowy celowo na to, żeby od sejm wydubyć nowe miliony, by bankrutem zakryć. — Jedne atakunki przedstawia „wells”, drugie „schwarz”, a my tu na miejscu wiemy najlepiej, że bankrutstwo jest zupełne. Żywił polski jak stał, tak stał tworząc i wznagą się w liście i sile zarobkowej. Jeśli rządowi pruskiemu chodziło o to, aby uprządnąć ile możności zupełnie żywioł polski z wachodnich kresów, to tego celu nigdy nie osiągnie, bo przeszkody i zapory czyniły się za potężne, aby je można nawet wywłaszczeniem pokonać. Cóż więc jeszcze postanowić? — chyba: „Pulver, Dynamit und Pikrit”.

Dopóki robotnik polski pozostał na miejscu, a nie ruszy go stąd żadna sila, ile że on dla nas Niemców rolników jest niezbędny, nie może być mowy ani o samaniu żywiołu polskiego, ani o jego praktycznem ubezwładnieniu.

K. Bułow powtarza oddawna, że kwestya polska to największa kwestya Niemiec. To nieprawda, nigdy nią nie była, ale skutkiem Kolo-

OGŁOSZENIA

za wiersz petiu 16 hal, za każdy następny raz 12 hal, drobne ogłoszenia po 4 halercy od wyrazu (minimum 50 hal). Nadesłane za wiersz petiu 50 hal, spody na każdej stronie po 3 Kor. — Załączniki 20 Kor. za tydzień. Inaserty, prowadzi w swoim zarządzie p. M. Hupczy.

Administracja „NOWINY”, Rynek gł. L. 8, otwarta od 9—1 w południe i od 3—5 popołudniu.

Na Lwów Skład i Ekspedycja: Agencya Sokołowskiego, Pasaż Hausmana L. 2.

niarzy i fatalnych następstw wywłaszczenia tożra dojdro stało się naprawdę najwęższą sprawą Niemcy.

4) Wierucnem głupestwem jest ratować Komisję kolonizacyjną i politykę pruską przez wywłaszczenie w milionami, ale tym Niemcy skody nie ponoszą. To jest najpręd zasada socjalistyczna, która dla socjalistów będzie pracowała. — Rząd dalsi mówi na ucho, że niemiecy Polacy nie potrzebują się niczego lekać, bo tylko Polacy będą wywłaszczani. Rząd się ludzi. Ministrowie są smielni i zmieniają zdanie. Są dowody na to. Ta także mogą smielci zdanie i Niemców wywłaszczają. Niemcy zmieniają całkowicie i choć, w ostatniej godzinie* operujące się projektowi! Principja obsta! — wotają rolnicy z Chojnickiego w swej odwiecz.

5) Zawód polityki pruskiej będzie nieunikniony. Wywłaszczenie zostaną dotknięci jednostki, ale nie całe społeczeństwo polskie. To może wyjść jeszcze obroną ręką z opał.

Już zapowiadają, że będą wywłaszczali tych polskich posiadłości, którzy będą politycznie czynni. Na tym społeczeństwo polskie nie straci. Przeciwnie samowładza narodowa, poczucie odrębności i jaski się będzie pełnym polskości.

Wszystkie warstwy ludności polskiej ogarnie ten rozróżnienie, wszystkie warstwy będą pały jeszcze większą nienawiścią i wstrętem do wszystkiego, co niemieckie. Nikt nie ma prawa potępić takiego stanu ich duszy. Poczucie narodowe będzie u nich jeszcze gorętsze.

Tacy, jak kateja Radeiwili, będą stali na stronie, a na czoło wysuną się tacy radykałi, jak Kulierek, Brejki i p. Wojciech Korfany. Ścisła, jaka taka, nie ma już kierownictwa spraw polskich w swoim kraju; daterki już dalsi interwencyi, mójś i wielkie. Choc się więc ścisła wywłaszczają, nie się w tym kierunku nie smiel. Wywłaszczenie na ścisła powiększy tylko zastępy radykałów polskich. Na to też nik nie będzie miał prawa obrażać się.

6) Ruina rolnictwa skutkiem wywłaszczenia w W. K. Posańskich i Prusach Zachodnich będzie nieunikniona. Nie jej nie wstrzyma, gdy sążda prywatnot własności ścisłej będzie zawieszona. Ruina ta będzie także na Niemców nieczyła. Rząd nie ma środków, żeby na przed nią zabezpieczyć.

Rolnictwo w Posańskich i Prusach Zachodnich oparte jest głównie i prawie wyłącznie na robotnikach polskich. Jak my rolnicy Niemcy mamy się do niego zbliżyć, jak z nim obcować, gdy w nim krew będzie wraza na widok Niemca. Dalsi już ciępi rolnictwo na brak robotnika; wywłaszczenie pogorszy atakunki robotnicze na pewno, jak my wiedy rolnicy na wachodzie będziemy w roli pracowników!

Głosy te świadczą, że rozważniejsza część

Nowy Żyd wieczny tułacz

według Eugeniusza Sue,
opracował Walery Tomicki.

Chąc dalszy.

Opłakany strasz przedmiotem swej cenioci, marselek podniósł głowę; twarz jego była blade jak marmur; otarł twię, wstał i rzekł do Adryanny:

— Wybacz mi, pani... nie mogłem przezwyciężyć pierwszego wrażenia... Pozwól mi pańi oddać się... Wypadni mi wypytwać o wiele bolesnych szczegółów przyjaciela, który do ostatniej chwili nie opuścił mej żony... Będę pańi żaskać, jak: że zaprowadził mnie do moich dzieci... do tych biednych sierot...

— Panie marseleku! — odpowiedziała panna de Cardoville — w tej właśnie chwili oczekiwałam na twe dzieci... ale, na nieszczęście, zawiedliśmy się w nadejściach...

Marselek spojrział na Adryannę, nie jej nie odpowiedział, jakby nie dostrzegł lub nie zrozumiał, co rzekła.

— Ale uspokój się pan — d dyla młoda dziewczica — nie trzeba jeszcze rozpamiętać.

— Rozpamiętać? — odrzekł jakby od niechcenia marselek, spoglądając naprzemiem na żołnierza i na Adryannę — rozpamiętać dlaczego? na Bogu!

— W tej chwili dzieci pańskich niema — odpowiedziała Adryanna — Pańska obecność jednak... obecność ojca... ułatwi ich odnalezienie.

— Odnalezienie!... — zawołał marselek.

— A więc niema tu moich córek?...

— Nie, paniel — oświadczyła marselek Adryanna — wydarło je przywiązaniu tego zscznego człowieka, który sprowadził je z głębi Asyi i zaprowadził do klasztoru.

Nieszczęśliwy! — zawołał marselek Simon, postępując głośno z szalicywością ku Dagobertowi — ty mi odpowiesz za wszystkich!

— Ach, paniel nie obwiniaj go! — zawołała panna de Cardoville — On nie mi winien...

— Jenerale! — dodał Dagobert głosem krótkim i smutnym — „usługuje na twój gniew...”

moja to wina; zmuszony oddałem się na chwilę z Paryża, powierzyłem dzieci mej żonie; zawrócono jej głowę, przeknano, że twym córkom będzie lepiej w klasztorze, niż u matki: ona uwierzyła i pozwoliła je zabrać. Teraz... powiększa w klasztorze, że nie widzę, gdzie one są. To prawda... arób se mna, co chcesz... dla mnie pozostało tylko milieść i cierpieć.

— Ależ to niegodziwość!... — zawołał marselek, wskazując na Dagoberta giestem rozpaczliwego gniewu — komu więc ufać... kiedy on mnie zwodził?...

— Ach! panie marseleku! — zawołała Adryanna — nie miej do niego zła, nie wierz mu; on naraził swa życie, honor, chęć wydosłać z klasztoru twoje dzieci... i nie jemu samemu to się nie udało, niedawno sędzia, pomimo charakteru urzędowego... pomimo władzy, jaką ma nadana... nie był szczęśliwym. Jego stanowisko względem prazkonej, jej: ścisła pseruowania w klasztorze, był nadaremne; nie można było dotąd odnaleźć tych nieszczęśliwych dzieci.

— Ależ tu klasztor! — wykrzyknął marselek głosem szalonym — gdzie jest klasztor?...

Ci ludzie chyba nie wiedzą, co to jest ojciec, kiedy śmieją zabrać ma dzieci?

W chwili, kiedy marselek Simon wymawiał te słowa, w drzwiach pokoju ukazał się Rodin, trzymając za rękę Różę i Blankę. Słysząc wykrzyk marseleka, zdziwił się niesmiertelnie: promień szatańskiej radości rozpromienił jego złowrogą twarz, albowiem nie spodziewał się, że w tak sposobnej chwili napotka marsełka Simon.

Panna de Cardoville pierwszą postępną zjawienie się Rodina. Biegając naprzeciw niego zawołała:

— Ach, nie myliłam się... nasz duch opleknuć...

— Moje kochane dzieci — rzekł pocichu Rodin do dziewcząt i pokusając im marsełka Simon — oto wasz ojciec.

Panna de Cardoville Adryanna, przedstawiając marsełkowi Różę i Blankę — oto są twoje dzieci.

Delewarczyk ruciły się w objęcia ojca; nastąpiło głębokie milczenie, przerywane jedynie tkłami, perzatkami i okrzykami radości.

(Dalszy ciąg nastąpi).

dawniej
Stefan Porębski
Andrzej Schultz
KRAKÓW, Rynek główny 1. 32
Zamówienia odwrotnie. — W niedzielę i święta zamknięte.

POLECA:

Jedwabie, bawełny, włóczki, wełny do robót drutowych i szydełkowych.

Niemców zdaje sobie sprawę z fatalnych dla samej Niemców skutków wyłączenia.
Ale ogół katolików nie tylko wielokrotnie krzyżującą nienawiść, zachłanność i pychę.

Dzień sądu.

(Obrázky z dnia).

Świąteczna! Przez cały dzień dzisiejszy słowo to nie schodziło z ust studentów i studentek, a w domach stanowiło przedmiot rozmów, sąsiedzi, sąsiadów i sąsiadek — zależnie od tego, jakie były świadectwa.

Do tożsawia właśnie był dzień sądu, dzień rozdawania świadectw.

Przychodzą na studencką stancję, odwiedzić znajomego studenta. Gwar w pokoju, jak w ulu.
— Synu! ci, singla? — wrzeszczy jeden z niezmiarków do drugiego. — A to skandal! Przecież dwa razy umiś. A iksini! pięć razy „ary“ (nie umiś) a na pierwszą! Musimy tego bełtra wytuścić!

— Umiemy! Jak Boga kocham, tupimy! — woła trzeci niezmiark. — Niech się idzie po feryach w klasie pokaże, to mu utniemy taką kość muzykę, że się wścieknie! A to ci „orber“ saccety!

— Mnie jeden stopień brakuje do celującego! Popuś mi z matematyki — orwał się trzeci.

— Toś ty nie jest celujący? — zaczęli naraz pytać wstąpić.

— Ano, nie.

— Widziałeś się z „Cieciorem“ (właścicielem mieszkania profesora) śmiał się to, żeś mu kiedyś głupstwo powiedział.

— A nie miałem racji?

— Miałeś! Niemca sprawiłeś wściekłym! Musimy zrobić stręki!

Wtrącał im do rozmowy.

— Jakże klasyczny wypadka?

— Skrzywdziłem na wszystkich i tyle! Ani jeden bełtra nie jest sprawiedliwy.

Nie było u niego co gadać. Wszyscy twierdzili, że ich nieprawidłowości akceptowano.

Na ulicy spotkałem znajomą panią, idącą ze synkiem, u którego w ręku zobaczyłem świadectwo.

— Jakżeś synku, proszę pani?

— Et, niema co, panie synku! Chłopak harało dzień i noc, żeby się nie uci, no to przecie musi umiść, a na świadectwie przynosił dwie! I znów trzeba płacić! Mój Boże, jak się ojciec dowi, to znów będzie plekło w domu.

— I z czegoś na dwie?

— Z łaciny i z greki. I z to trzeba płacić 20 reńskich. A co chłopakowi z takiej łaciny przysiąde?

W tej chwili trotarorem przejechało trzech studentów, widocznie z wyższych klas.

— Powiedziałem sobie — mówił jeden — muszę być celujący i dopiętę. Ale, swoją drogą, spodziobałem się lepszemu świadectwu.

— Ja znówu gorętego, a mam lepszego.

— No, bo ty zawsze jesteś za skromny.

— Daj Boże, żeby drugi kurs tak poszedł.

W południe podczas obiadu spotkali się w restauracji z jednym z tatusiów.

— Coś dobrućli taki strapiłony? — pytam.

— At, panie! To skąd!

— Co? Synuś! Przyznał! Dwie?

— Dwa, panie! I to z pięciu przedmiotów!

— Widożnie się nie uci?

— Roznieśli się — zresztą, bo ja wiem...

— No to go przecie skądś do szkoły posyłać...

— I o z nim zrobię? Do terminu go dam, czy go? Syn przegadka i młody szewcem został! Nie, panie, zapłacił cennie, a syn musi skończyć gimnazjum.

— Widać, że się biedak strzywał, więc podęgnam go.

— Mój Boże! Jak to dobrze, że ja już do szkoły nie chodzę! Niemam takich „pościu“ jak np. ów tatusi! Przynajmniej dwa dni do roku, dń rozdawania świadectw, mam zupełnie spokojnie! j. r.

Zruchu przedwyborczego.

W powiecie chrzanowskim kamierza ubiegać się o mandat z kuryi wiejskiej namiestnik hr. Potocki. Ludowcy nie postawią mu kontrkandydata na mocy układow z konserwatystami. Również chrześliedni i narodowi demokraci nie będą ubiegali się w tym powiecie o mandat. Potocznie więc hr. Potocki jedynym kandydatem. Ze Słaborska domaga: Pojawia się tutaj nowa kandydatka, a mianowicie kandydowała stać do Sejmu p. Józef Olasewski, dyrektor Ligi pomocy przemysłowej i agencji handlowych.

Obiad przedwyborczy. — Pisz na Bocku! W sobotę odbył się w Gierczycach pod Bocku u prof.

dra Antoniego Górskiego obiad przedwyborczy. Zaproszeni nań byli m. in. marszałek powiatu p. Hannu, inspektor podatkowy p. J. Kłobucki, jego zastępca p. Kłobucki, burmistrz Bocku p. Motu, naczelnik poczty p. Hłickiewicz i przedmieszkający przybyli do Bocku nowi starosta p. Sawicki. Prof. Górski na sejmie na wybrach sejmowych z mniejszości posiedzi powiatu bocheńskiego, a dotychczas mandat posiedzi oddał p. podobno p. Stapiński bez porozumienia się jednak z wyborcami. Właściciel schwalił popierać na posła wójta z Buczowa Rudnika i wszelkie jest prawdopodopodobnie, że swoją obywatelską przetrwa. — Decyzji obiadu prof. Górskiego nie wiele pozostało, bo to jednemu bez wpływu w powiecie, a i starosta nie wiele zrobi, bo choć przypłynął mu liście zalety, to mało jest dotąd znany. Zresztą właściciel pamiętający głoszone w Bocku hasła p. Stapińskiego. „Przec z obywatelami — bij staczajki!“

Ławicę uadoby się prof. Górskiemu uzyskać mandat z Bocku i Wadowie wobec walki, jaką się między niemiastami były wywiązać i wobec paktu zawierającego, że na nadchodzący sejmowa poweł z miast tych ma być dziesięciopiętnastu przez Wadowie.

Bezczelność niemiecka w Galicyi.

Kandydatem Niemców w Galicyi zamieszkanych, na posła do Sejmu ma być niejaki Jan Kalpert, murarz lwowski. Ma on być postawiony we wszystkich okręgach dla polecenia się Niemców. Niech się policzą.

Z Rosyi.

Reakcja i upadek Dumy. — Odbudowa floty. — Prescye tolerancji religijnej. — Ciągienie Finlandyi. — Wojna z Chinami?

Donoszą z Petersburga:

Oznaki reakcji występują coraz jaskrawiej i silniej. Trzecia Duma straciła wszelką powagę, zaszyfowana jest przez rząd śmieśnemi drobiazgami, „projektami ustaw“ (jak p. w sprawie żądań w miastach prowincjonalnych) — a sfery reakcyjne podnoszą coraz głośniejsze żądanie zupełnego odwołania manifestu konstytucyjnego i rozwiązania Dumy. Rząd sam także grozi tem rozwiązaniem, na wypadek jeżeli Duma nie uchwaliła milarda rubli na odbudowę floty rosyjskiej — a nawet październikowi nie chcą zgodzić się na projekt rządowy!

Objawem wzmagającej się reakcji jest też energiczne stanowisko synodu, który żąda, aby postanowienia o tolerancji religijnej zostały uchylone. Tęgo nawet „Nowoje Wremia“ jest zdania.

Także przeciw Finlandyi kieruje się szaleńczość burżuazji z nową mocą. Rząd koncentruje dwa korpusy armii w Finlandyi, wobec sechodzących tam ruchów. Rząd obawia się, że ruchy te zwiększą się jeszcze z powodu zamierzonego odwołania guberni wybrorskiej od Finlandyi i przyłączenia jej do Rosyi. — W Wyboru miedziomni ma być silna tendencja, a Borko ma być wcielonym. Zwołaniem z gwardyjskich pułków piechoty przebiegała przez gubernię wybrorską, celną „uspokojenia“ ludności.

Cała prasa reakcyjna napada na Finlandyi. Mieniszko w „Nowoje Wremia“ żąda zastosowania względem Finlandyi środków, jakie stosują Pruscy przeciw Polakom w Księstwie Poznańskiem, nazywając środki te jedynie roszczeniami.

Opinia publiczna w Rosyi niepokojona jest też wieściami o stanowisku Chin, które na granicy syberyjskiej utrzymują wywleczoną armię. Może nowa wojna grozi...

Sytuacja w Finlandyi.

Petersburg. „Now. Wremia“ donosi, że fiński sekretarz stanu w Petersburgu otrzymał zawiadomienie, iż w razie wzięcia Wyboru do Rosyi, w Finlandyi wybuchnie powstanie.

Przytaniek.

Wkrakowskim tramwaju.

Obrázky z bruku.

Wagon tramwajowy mknął ciele się elektryki, woźnica da dodawa sobie i podrysnął animusz naderu w dawkę, jak na potar. W oba przedziałach, na obu platformach akurat dwa razy tyle podróży nie było powłano.

Przytaniek.

Na przystanku gromadzi ludzi: dwóch jego-mośców, jedna gruba pani i jedna cienka pensjonarka. Wszystko to, cisło się do stopnia wagonu.

— Niema miejsca — usiłuje zaprotestować konduktor.

— Co to jest — niema, my już pół godziny na wagon czekamy. i... czwórka ładuje się do wagonu.

— Mielimy! dalej...

W przedziale „I-ty klas“ usadowił się jego-moś. Konduktor podchodził z kole i do niego: „Bilecik“?

— Roczni!

— Numer?

— 153.

— Może pan sechce pokazać...

Jego-moś dobywa z kieszeni jakąś małą w czarną skórę oprawą okładkę notesiku i z brawurą wodzi ją na wielokrotne zwinięciem macha czarnym notesem przed twarzą konduktora.

— Obchylamy jednak obejrzeć — proponuje niemiasto konduktor.

Jego-moś czerwieni się uby indy na widok czarnej piachy: — Cóż, do diabła, nie możesz pan zapamiętać mojej twarzy, już pół roku jeżdżę!...

— Albo pan będzie łaskaw pokazać bilet, albo wysiadać...

— Nie pokaże!

Dwa dawkon: wagon staje, jego-moś, reutując pod adresem konduktora wcale nieznaczące epiteti, opuszcza tramwaj: „mknijemy“ dalej...

— Dłaciegoż ten pan oparł się, aby nie pokazywał biletu, skoro przepie to nakazuje! — puszczam się w gawędę z konduktorem. Ten usmiecha się:

— Stary hawar, proszę pana, czy „no“ ma bilet? Puszę tekę o bilecie! Takich amatorów wolnej jazdy jest kilka w Krakowie. Inne jeszcze sposoby mają. Rok temu np. pomiędzy dworcem a mostem podgórnym długi cesa jeździł cały i zawsze dawał do zmiany stokorodkowi. Skąd konduktor może zmiścić się koro? Jeździł tedy ten pan na darmochę. Aż dopiero w końcu wydało się co to było za się koro: to była taka reklama dla swawiderskich brylantów Tudor, wie pan...

Konduktor najął się innym pasażerem. Dawne-k. „Mknijemy“ dalej...

Co słyszać w mieście?

Kalendarzyk na piątek.

Teatr miejski: „Młodość czuwa“.

W palacu Spiskim: Posiedzenie sekcji wydziału lud. kłaz. Zw. turyst. 6 p. op.

„Zielni uniwersyteci“: „O ugoda austro-węgierskiej“, o godz. 8 w.

W Resursie urzędniczej: Posiedzenie wydziału o godz. 8 w.

Uniwersytet ludowy: „Charakterystyka życia zwierzęcego“, wył. dr. E. Kiernik, 8 w.

Cyk Edison: Przedstawienia kinematograf. 2 wiecz. 7 w.

W kinie: Przedstawienia kinematograf. 5, 6, 7, 8 w.

Wzrosły nowi obywateli otrzymują strażnicę powieści „Nowy Żyd Włczyński Tutacz“.

Ze spraw miejskich. Sekcja ekonomizna na wzajemnym posiedzeniu pod przew. radcy dra Domańskiego, załatwiła wnioski magistratu na Dupańskich, ul. Dietelwolskiej, Garnarskiej i Łobzowskiej, dalej postanowiła zrealizować w prywatnych zakładach ubezpieczeń, ludzi i straty potarnej od wypadków, wreszcie na wniosek radcy Markusa poleciła magistratowi przedstawić wnioski na sprawie przeznaczenia lasów gajowych plantacyjnych na park. Dalej wreszcie sekcyi żądano, aby zastanowiła się nad rozprawdaniem tegiż na Wilej dołami motorowni i aby w tej sprawie przedstawiała wnioski.

Sprawy szkolne. Wczoraj odbyło się posiedzenie sekcji szkolnej pod przew. prezesa dra Leo. Sekcyi uchwałała przedstawić Radzie miejskiej wnioski w sprawie zorganizowania szkół popielichy im. Kamińskiego Wielkiego i im. Jana Długosza na wydzielone, oraz w sprawie zakupu przez Sekcję pt.: „Wenerycha“ dla Muzeum narodowego. W końcu sekcyi udeilić kilka nuczonych zagospod.

W sprawie honorarowej między prezydentem miasta drem Leo a p. Jaworskim, na skutek postanowienia obustronnych świadków, oddane załatwienie sprawy Lidze dla obrony cel w Łwowie.

Sprawa z p. Lepkowskim załatwiona została w ten sposób, że na skutek postanowienia obustronnych świadków dr Leo uchwodził listownie, że nie miał zamiaru nabyć od p. Lepkowskiego.

Przygotowania do wyborów. Miejskie Biuro statystyczne pod kierunkiem dra R. Sikorskiego kończyło już układanie listy wyborców ze wszystkich kuryi. Listy te zostaną wyłożone w pierwszych dniach lutego, to znaczy na trzy tygodnie przed wyborami. Jak słychać, liczbę wyborców znacznie się zwiększyła, głównie w kuryi inteligentnej.

Z teatru miejskiego. „Omury“ Arystofanesa, wystawiane były po raz pierwszy w Amstercie w r. 493 przed Chrystusem. „Premiera“ grecka oddzielona jest przede od n. e. oale 2430 lat. — Tragedye Renesansu i wieków XVII oraz XVIII nie wspominają o żadnych reprezentacyjnych komedji Arystofanesa. — Dopiero w naszej epoce w r. 1905 grano „Omury“ w Oxfordzie, a w roku następnym w Paryżu w „Théâtre des arts“.

— Po za tem „Omury“ nie grano dotąd nigdzie — i teatralni krami może się poszczęścić, że zjedzą z rzędy czasu, oddając hołd genialnemu przedwzrostowi Szekspira.

„Jenicy“ na scenie. Jak się dowiadujemy, namieszczono zezwallow na wystawienie sztuki Rydla p. t.: „Jenicy“. Sztuki tej dotychczas nie wolno było wystawiać z powodu zakazu cenzury, która w niej widziała utwor „niebezpieczny“ dla państwa niemieckiego.

Znaczący znana śpiewaczka p. Zofia Pilarska wystąpiła onegdaj w Olomuńcu w koncercie, uroczym przez tamtejsze sfery wojskowe na dochód Słow. „Białego Krzyża“.

Na koncercie, w którym wzięło udział bardzo liczna publiczność, obecną był także arcykapłan Józef Ferdynand. Prasa olomuńska wyraża się o występie p. Pilarskiej z wielkim pochwałami.

Ważne zgromadzenie członków Tow. szkoły gimnazjalnej żeńskiej odbyło się dnia 4 lutego, we wtorek, o godz. 6 po południu, w lokalu szkolnym, ul. Wolska 1. 13. Na porządku dziennym: sprawozdanie sekretarki, akusalka i wybór nowego zarządu.

Uniwersytet ludowy im. A. Mickiewicza ogłasza następujący program wykładów na miesiąc luty:

1-go: „Nowe ustawy wydziałowe w zakresie praktyki“, wykładający p. J. Madziński, 5, 8, 11 i 9-go: „Sztuka średniowieczna“, wykładający dr F. Kopera 7-go: „O fotografii barwnej“, wykładający prof. Bujwid. 15, 16 i 18-go: „Historia muzyki w Polsce na dz. współczesnej kultury“, wykładający p. B. Wallek Walewski. 19, 20 i 21-go: „O Aleksandra Świętochowski“, wykładający p. Grzegorz Głaz. 22-go: „Pieniądz w pojęciu dziecka polskiego“, wykładający p. Anna Graciszka. 24, 26 i 28-go: „Literatura polska średniowieczna“, wykładający prof. Tadeusz Fandanuski. 3-go: „Charakterystyka życia zwierzęcego“, wykładający dr Engelstajn Kiernik 4, 5, 10, 11 i 12-go: „Różny form życiowych“, wykładający dr docent Józef Grzybowski. 18, 14 i 17-go: „Świat niewidzialny“, wykładający dr Zygmunt Szymanowski. 23, 25 i 27-go: „Co to jest choroba?“, wykładający dr Filip Błaszczak. 29-go: „Drobnostwo, jako wrogowie człowieka“, wykładający dr Filip Błaszczak.

Wykłady ilustrowane po wizualnej części obratami świetlnymi odbywały się coodzień od godziny 8 do 9 wieczorem w sali Muzeum techniczne-przemysłowego przy ul. Franciszkańskiej. Wstęp 10 hal, członkowie mają wstęp wolny. Wkładka członka wynosi 1 koronę kwartalnie.

Ważne zgromadzenie i Kola T. S. L. odbyło się we środę d. 5 lutego b. r. w lokalu Kola, ulica Golebia 8 parter o godz. 4 po południu. W razie braku kompletności o tym czasie, odbyło się zgromadzenie o godz. 5. 15 w sali w sali członków.

Z nadanego nam sprawozdania z działalności Kola wynika, że główną troską zarządu Kola było w roku ubiegłym rozszerzenie szkoły T. S. L. w Łęczyńskich, która wkrótce po otwarciu okazała się za szerłą. Szkoła ta stanowi na kresach baroko watny posterunek polskości. Rozszerzenia jej dokonano w roku ubiegłym kosztem 11.800 kor. Zostało Kolo odarowało Kola członkowie Kola 500. 15 do 15 koron zaika, popierała akcję rozdawania Spita i stworzyła do diałost otwartego seminarium nauczycielskiego w Białej stępendum w kwocie 100 kor. rocznie. Ponadto Kolo utrzymywało w Krakowie szkołę dla analfabetów, która rozwija się wkrótce. Do utrzymywania tej szkoły przyczyniła się w znacznej części Rada miasta Krakowa. W roku szkolnym 1907/8 do szkoły analfabetów zapisało się 56 osób ewangelicznych 129 wkołych.

W sprawie pomnika Matejki. Dnia 18 lutego o godzinie 10 tej wieczorem w sali Szkoła odbyło się ważne zebranie Sekcji Matejkowskiej. — Na porządku obrad było wniosek o rozwiązanie Sekcji, względnie zmianę celu Towarzystwa. Zdaniem Sekcji, zaszczyt obywateli, który grono inżynierów złożyła na młodzież pokolemi artystycznej młodzi: zebranie fundacji na pomnik mistrza Matejki, jest zadaniem, dla teści młodości niewykonalnym. Natomiast Sekcyi polecaje projekt Stanisława Witkiewicza odtworzenia w relikwie „Hłodu praskiego“, dzieła mistrza i wmurowania go na zewnętrznej ścianie Sukiennicy (od ulicy św. Jana). — Zdecydowano już wartość artystyczną dzieła, bezstronnie powołać, która zgłębiała grono młodych zebranych, wreszcie nieopomieranie mniejsze kosto, pozwoliły wobec zebranych już w znacznej części funduszów wystawić w tej formie pomnik mistrzowi w bliższym już roku.

Ze względu na ważność zebrania, Sekcja Matejkowska zaprasza na nie w myśl statutu wszystkich artystów i ludzi, interesujących się sztuką, jak samym projektem i stworzeniem dla Krakowa pomnika o wybitnej wartości artystycznej. Równocześnie Sekcyi wyzywa wszystkich, posiadających listy składkowe, o bezwzględne zwrócenie tychże na ręce Sekcji, w Akademii Sztuk Pięknych.

Odbył Staraniem Tow. Bratniej pomocy Uczniów Akademii Sztuk Pięknych obiadzie się dnia 18 lutego o godzinie 4 po południu w sali „Sokoła“ odczyt p. Adama Zada Cybulskiego p. t.: „Tragedia sztuki polskiej“.

Z Tow. ogrodniczego. Wczoraj odbyło się zebranie członków Tow. ogrodniczego w sali wydziałowej prof. Olasewskiego (U. J.). Zebranie przewodniczył prof. dr. Januszewski. P. Pol, inspektor ogrodu botanicznego, poddał zażalgi, jakie poleżyły obecnemu prezes p. Januszewski dla Towarzystwa, oraz im. Tow. złożył na sejmie generalnym z powodu odroczenia ogrodu trzyletni dworę przez oszasta. Po odczytaniu sprawozdania z ostatniego walnego zebrania i omówieniu spraw bieżących, otwarte zwołano walne zgromadzenie. P. Krzyżanowski w dalszym przemówieniu motywował potrzebę zaślęgnięcia pożyczki w wysokości 20.000 kor., potrzebnej dla sadowniczego zakładu

 Magazyn Obuwia
przy ulicy ZWIERZYŃCIEJSKIEJ L. 4 (obok drukarni Aneczka)

Polecając jak łaskawym względem Szanownej P. T. Publiczności. kreśle się za firmę **WALENTY KORTA.**

POLECA swój bogato zaopatrzony skład obuwia wykonanego z największą elegancją, według najnowszych fasónów. — Przyjmuje zamówienia na obuwie wszelkiego rodzaju i wykonuje takowe na czas oznaczony, z wszelką dokładnością, ręcznie za ich trwałość i po cenach możliwie przystępnych.

Pierwszy Najtańszy Magazyn Obuwia Kraków, Floryańska L. 36, I. p. **KAJA ALDUDZIAK** pod firmą **WALENTY KORTA.**
poleca kompletne urządzenia pokoi, oraz przyjmuje wszelkie roboty dekoracyjna i tapicerskie po cenach możliwie niskich.

piec, zastr. prezesa dr St. Nowaczyński, adwokat. D
wydziału: dr Frank A., Borzęcki M., Fintowski A.

Age Group	Total	Male	Female	Male	Female
18-24	100%	100%	100%	100%	100%
25-34	100%	100%	100%	100%	100%
35-44	100%	100%	100%	100%	100%
45-54	100%	100%	100%	100%	100%
55-64	100%	100%	100%	100%	100%
65+	100%	100%	100%	100%	100%

Późnym wieczorem gdy udawano się już na spoczynek, dwór otoczyło kilkunastu zbiorów, uzbrojonych w rozmaitego gatunku broń. Kilku z nich wtargnęło na dziedziniec. Służba dworska, będąca na straży, zaczęła energicznie wypierać zbiorów, lecz ci, dobywszy broni, rozpoczęli tak straszliwie

"AURORA"

1000

WACHLARZE

strusie i gazowe, rękawiczki balowe, wstążki,
paski, pończochy, grzebyki i szpilki ozdobne, kolie-
agrafki, perfumy, pudry i t. d.

poleca w wielkim wyborze i po niskich cenach

C. SZCZURKOWSKI
Kraków, Grodzka 2.

